

VI

Бързо изкочил Янко през царските порти, притиснал до гърдите си цветото и рекъл:

— Мое мило цвете, дай ми крилете на орел и очите на ястреба!

Отведнъж Янко се издигнал до облаците като бял орел, разпрострял гигантски крила и отвисоко разглеждал поднебесните страни. Ей там, в северната страна, всред скалисти урви се издига стъклена планина. На върхът ѝ замък, а в него живее могъщ магьосник, дребен, но силен. Очите му черни, като мислите на сатаната; носа му извит, като човка, брадата му дълга чак до кривите му крака.

Обиколен от цяла тълпа слуги, той, с бодри и сигурни крачки отива в стаята, където е заключена царкинята.

Дали утринната зора блесна под небосвода, или на небето се изви великолепна дъга, та стана така светло? — Не. Сама хубавата царкиня се събужда, подига златистата си главица, отвори сините си като море очи, и се вслуша. Защо сърцето ѝ затрептя, защо гняв светна в очите ѝ? До нея достигна шума на стъпки, при нея иде страшния враг. Широко се отварят вратата, богата свита влиза, след нея бавно, бавно влиза и отвратителния магьосник.

— Махни се! — вика царкинята, защото тоя нож, когото държи в ръката си, ще го забия в разтженото си сърце, щом престъпиш още една крачка.

Магьосника бързо се дръпва назад.

А орела, който бе кацнал на затворническата кула, видял всичко това.

VII

Мравка запълзяла по стените, и влязла в замък, когато угрижения магьосник заспал. Изведнъж пред него застанал младеж с шлем и златна ризница, с меч в силна десница, с огнен поглед.

— Хей нахалнико, разбойник, ела ми! С главата си днес ще отговаряш за всички злини, които си направил.